

необхідно вести мову про зміну освітньої парадигми, похідною від якої може стати нова педагогічна парадигма. Тому поєднання інноваційно орієнтованої освіти з безперервною освітою має стати основою розвитку освіти України в умовах глобалізації.

Література

1. Про авторське право і суміжні права : Закон України : [Електронний ресурс] – Режим доступу: <<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>>
2. Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності : Закон України : [Електронний ресурс] – Режим доступу: <<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1977-12>>
3. Инновационная экономика / Под ред. А.А. Дынкина, Н.И. Ивановой. – М.: Наука, 2004. – 352 с.
4. Захарченко В.И. Инновационное развитие в Украине: наука, технология, практика : [монография] / В.И. Захарченко, Н.Н. Меркулов, Л.В. Ширяева. – Одесса: «Печатный дом», «Фаворит», 2011. – 598 с.

ІННОВАЦІЙНЕ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯМ В УКРАЇНІ

*С.І. Рассадникова, к.е.н., доцент, старший науковий співробітник,
Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАНУ*

Проблема удосконалення системи управління природокористуванням є особливо актуальною в умовах сучасних викликів, екологічної кризи, підвищення навантаження господарської діяльності на навколишнє середовище та дії євро інтеграційних процесів, обмеженості інвестиційних ресурсів і фінансових можливостей бюджетів, відсутності припливу іноземного і вітчизняного капіталу в економічну, соціальну і екологічну інфраструктуру. Однією з найголовніших причин зростання масштабів екодеструктивного впливу економіки на навколишнє середовище є недостатня узгодженість дій державних і місцевих органів влади в галузі природокористування.

Проблеми організації та управління природокористуванням продовжують поглиблюватися в умовах економічної кризи і вимагають проведення реформ державного управління, які полягають у забезпеченні підвищенні результативності та оптимізації системи державного управління природними ресурсами з дотриманням принципів сталого розвитку системи.

Недосконалість системи управління природокористуванням знаходить прояв у наступному: не впроваджено якісні методи ризик-менеджменту,

невідповідність принципів державного і корпоративного управління міжнародним стандартам, відсутності прозорості прийняття рішень, правового захисту від порушень дотримання норм законодавства (можливе обхід закону, допущення створення особливих умов для окремих природо користувачів без наявності потрібних обставин та інше), неналежно регулювання та контроль, нагляд за діяльністю природо користувачів, недостатня узгодженість підходів різних кіл управління різними видами природокористування, слабка системність та підпорядкованість довгостроковій перспективі управлінських дій.

Системи управління не відповідає потребам суспільства [1] та викликає необхідність у подальшому проведенню послідовної політики та підготовки комплексної сукупності заходів, що направлені на її удосконалення на засадах інноваційного оновлення для досягнення ефективності функціонування системи управління природокористуванням. Реформування державного управління полягає у забезпеченні підвищенні результативності та оптимізація системи державного управління природними ресурсами з дотриманням принципів сталого розвитку системи.

Важливішим підходом до аналізу та розробки методологічної основи, системи заходів щодо удосконалення системи управління, реалізація інноваційних рішень є системний підхід. Система управління природокористуванням розглядається з позиції системного підходу у вигляді самостійної системи, що виділяється з середовища, визначається її склад, структуру, функції, інтегральні характеристики (властивості), а також системо утворюючі чинники та взаємозв'язки із середовищем.

Інноваційне удосконалення системи управління природокористуванням має мету впровадження принципів стійкого розвитку для підвищення добробуту та якості життя в Україні на основі збереження, охорони, поліпшення і відтворення якості навколишнього природного середовища, захисту громадського здоров'я, раціонального використання природних ресурсів, підвищення конкурентоспроможності національної економіки, вирішення гострих регіональних і глобальних проблем навколишнього природного середовища.

До напрямів удосконалення системи управління природокористуванням відноситься розробка сучасної інноваційної парадигми, яка відповідала на запити сьогодення, зваженої та обґрунтованої теоретичної та науково-методичної основи, формулювання методологічних принципів, наукових підходів, упорядкування системи критеріїв розмежування функцій управління

природокористуванням між різними рівнями влади, між відомствами, між державою, регіонами та місцевим самоврядуванням.

Зарубіжний досвід переконливо свідчить [2], що одним із важливих чинників ефективності державного управління природокористуванням і охороною довкілля є таке розмежування повноважень між управлінськими структурами, яке дозволило б не лише раціонально розподілити компетенцію, але і мінімізувати можливості для реалізації корупційних схем з обліком характерних рис структурно-функціональних елементів природокористування: охорони довкілля, ресурсокористування, забезпечення ресурсно-екологічної безпеки.

Головним напрямом інноваційного оновлення системи управління природокористування становиться децентралізація, яка є лиш інструментом досягнення розвитку регіонів і збалансованого природокористування в регіоні, створення умов підвищення інвестиційної привабливості об'єктів природокористування. Децентралізація – це передача значних повноважень та бюджетів від державних органів регіональним органам влади, органам місцевого самоврядування. Політична основа децентралізації визнана Європейською хартією про місцеве самоврядування, яка розглядає її як один з демократичних принципів у Європі.

До сучасних тенденцій в організації управління охорони довкілля, ресурсокористування, забезпечення ресурсно-екологічної безпеки в сучасній організаційно-управлінській системі природокористування в Україні відноситься потреба до підсилення децентралізації та регіоналізації системи управління, її адаптації до сучасних викликів глобалізації та інтеграції у світову систему господарства. До компетенції органів місцевого самоврядування повинна входити конкретизація і реалізація на місцях загальнодержавної стратегії охорони навколишнього середовища: застосування економічних регуляторів природокористування (місцевих податків і податкових пільг, дотацій, премій, компенсаційних і штрафних платежів за завданий збиток); введення обмежень на виробничу діяльність, пов'язану з охороною навколишнього середовища; визначення порядку екологічного страхування підприємств.

До управління природокористуванням відносяться органи місцевого самоврядування. Надання місцевим радам владних повноважень як головному ланцюгу самоуправління, що відповідає за комплексний економічний і соціально-екологічний розвиток на своїх територіях, визначає функції місцевого рівня в системі регіонального управління природокористуванням та охороною навколишнього природного середовища.

Значну роль щодо удосконалення системи управління природокористуванням відіграє розвиток механізмів державно-приватного партнерства (ДДП) [3,4], який представляє взаємовигідну співпрацю між державою і приватним сектором економіки, направлену на рішення суспільно значимих екологічних проблем і управління природокористуванням.

Література

1. Рассадникова С.І. Теоретичні основи реформування організаційно-управлінської системи природокористування в Україні в контексті сучасних викликів / С.І. Рассадникова // Економічні інновації: збірник наукових праць / О.: ІПРЕЕД НАНУ, 2014. – Вип. 57: Актуальні проблеми сталого розвитку України та її регіонів. – С. 321-332.
2. Краснопольский Б. Х. Американский опыт в правовом обеспечении управления экологической безопасностью / Б. Х. Краснопольский // Право и безопасность. – 2006. – № 3-4 (20-21) : [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.dpr.ru/pravo/pravo_19_24.htm>
3. Рассадникова С.И. Реализация механизма государственно-частного партнерства в сфере экологической инфраструктуры в системе устойчивого развития Украины / С.И. Рассадникова // International Journal of Sustainable Development (Международный журнал устойчивого развития). – Vol. 8 – may 2013 (Вып.8 – май 2013). – P. 137-141.
4. Рассадникова С.І Концептуальне обґрунтування державно-приватного партнерства в контексті формування інвестиційної привабливості об'єктів екологічної інфраструктури / С.І.Рассадникова // Міжнародний науковий журнал «Механізм регулювання економіки». – 2012. – № 2. – С. 176–186.

ПЕРСПЕКТИВЫ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ СТРАТЕГИИ ЛИДЕРСТВА ПО ЗАТРАТАМ УКРАИНСКИМИ ПРЕДПРИЯТИЯМИ

*Н.А.Скрипник, старший преподаватель,
Т.И. Постовая, студентка,
Одесский национальный политехнический университет*

В современном бизнесе предприниматели стремятся быть первыми на рынке и здесь возникает вопрос о лидерстве. На сегодняшний день занимать лидирующую позицию очень сложно, потому что рынок очень велик, разнообразен и постоянно развивается. У предпринимателей всегда возникает вопрос как с максимально низкими затратами произвести и реализовать качественный товар. Стратегия лидерства по затратам дает возможность компании достигать самого низкого уровня затрат в отрасли при производстве своего товара, сохраняя при этом качество, а это и является актуальным в